

xen, les havem d'incorporar als nostres mitjans d'exploració o de teràpia corrents. El dispensari i el nosocomi ens proporcionen un excel·lent material, sens que això vulgui dir que convertim aquestes sales en escenaris d'experiències perilloses.

f) Acció benèfica-social. - Sincerament hem de confessar que l'actuació mèdica, en aquests serveis, econòmics o gratuïts, obeeix més a totes les altres causes dites precedentment, que no pas a aquesta última. No és que neguem la delicadesa de sentiments altruistes en el metge! Al contrari; precisament opinem que és aquesta professió una de les que més els cultiven i desenrotllen. Però la nostra tesi és que el metge ni va, ni ha d'anar al dispensari ni a l'hospital de la mateixa manera que un missioner aniria a exercir el seu apostolat.

Ara, que aquest fi és assolit sovint, i interiorment no ens podem pendre de la satisfacció d'haver guarit a un indigent, que tal vegada servirà un record de gratitud per nosaltres.

Comentarem un altre aspecte força important de les visites d'aquest ordre. Ens referim a la relació del metge amb les direccions administratives respectives. Salvant les organitzacions oficials, que tenen un funcionament que d'habitud no ens és donat canviar, perquè es regeixen per reglaments que emanen de la superioritat i tot el més que podem fer és adaptar-los el millor que sapiguem i podem a nostra essència, queden una munició de corporacions de fundació i finalitat complexes, que tenen per comú denominador el servei mèdic.

Es en aquests llocs precisament on alguna vegada el metge serveix interessos que no són pas els seus, sempre amb el vel de la caritat, i companys de tots nosaltres hi han hagut que han mercadejat amb llurs primogenitures d'aristocràcia científica i moral, per un plat de lleties, caient en servilismes impropis de membres d'una professió lliure.

Ara, és un dels directius de la corporació, un senyor X, qui no enten res de medicina i que vol—i se li permet—immiscuir-se en les complicades qüestions tècniques nostres. Un altre dia, en un moment de *mal humor*, és expulsat un company per un pretext fútil. O bé, al contrari, per favoritisme és acceptat «un tal», sens tenir per a res en compte la prelació de mèrits dels altres candidats.

Ha de constituir un criteri ferm per a nosal-

tres que les intervencions de les persones que exerceixin el govern de les entitats que tenen instituït servei mèdic, passi—en el que tingui de tècnic—pel control del metge que estigui en funcions de degà, el qual càrrec de preferència hauria d'ésser elegit entre els metges de la visita i, de no ésser així, hauria de comptar amb l'aquiescència de la majoria dels seus companys, abans de disfrutar de tal nomenament.

Per altra banda, els nomenaments haurien d'evitar sempre aquelles pretericions de què parlàvem. Per expulsar al metge, ha de ser precisa sempre la formació d'un expedient en el que estiguin consignades per escrit les raons alegades pel professional. En tots els casos, ni les acceptacions ni les expulsions no poden obeir mai a un criteri unipersonal.

No gens menys, fem constar, ja que és just, que al revés del dit fins aquí, hi ha organitzacions d'esperit equilibrat i ampli en les quals batega un noble afany per enaltir i dignificar la nostra carrera, i que tenen cura d'evitar aquelles censures esmentades.

Del lleuger examen de totes les circumstàncies especificades, en deduirem les conseqüències següents:

I. L'existència de consultoris de preu moderat te raó d'ésser, ja que facilita l'assistència de persones menesteroses, que, no podent assistir a les consultes privades, no estan tampoc en el cas d'utilitzar la beneficència pública.

II. El professional, en aquestes visites, atindrà als movils d'origen econòmic, de publicitat i científics, junt amb el de caràcter benèfico-social. Prescindirà sempre de buscar remuneracions secretes, en concepte de la prescripció terapèutica, i defugirà quasi sempre l'aconsellar al malalt del dispensari que vagi a la seva visita privada.

III. Per tal de limitar el fet corrent d'assistir a aquests centres a persones que no estan en el cas de anar-hi, perjudicant amb això els metges i els malalts indigents, creiem que és d'urgència l'estudi de les mides radicals a pendre en aquest sentit.

IV. Podria tenir-se una tolerància més gran amb els malalts tuberculosos i cancerosos, ja que constituïnt aquestes afeccions una plaga social, contribuiríem així a aminorar-la.

V. A l'ensem, s'ha d'abordar l'estudi del règim que ha de regular les relacions del